

Certificat de valencià de les universitats valencianes
NIVELL C1

DESCRIPCIÓ

La persona que opte a aquest certificat ha de poder comprendre una àmplia gamma de textos llargs i complexos, i reconèixer-ne el sentit implícit. Ha de poder expressar-se amb fluïdesa i espontaneïtat sense haver de buscar d'una manera molt evident paraules o expressions. Ha de ser capaç d'utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç per a propòsits socials, acadèmics i professionals, de manera que no implique tensió per als interlocutors. Ha de poder produir textos clars, ben estructurats i detallats sobre temes complexos, i demostrar un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió. Ha de mantenir constantment un grau de correcció gramatical alt; els errors han de ser escassos i difícils de detectar.

OBJECTIUS

Objectius

Àrea de comprensió

Comprensió oral

1. És capaç de comprendre discursos llargs, sobre temes abstractes o complexos, relacionats amb la vida personal, social, acadèmica o professional, encara que no estiguen ben estructurats i no siguen de la seua especialitat, i que les relacions només siguen implícites i no estiguen assenyalades explícitament.
2. És capaç de reconèixer una àmplia gamma d'expressions idiomàtiques i col·loquials, i apreciar els canvis de registre.
3. És capaç de seguir fàcilment interaccions complexes entre interlocutors en debats de grup, fins i tot quan els temes són abstractes, complexos i no familiars, i pot comprendre amb facilitat la majoria de les conferències i discussions.
4. Pot comprendre informacions tècniques complexes, com instruccions d'ús i especificacions tècniques de productes i serveis familiars.
5. Pot extraure informació precisa d'anuncis públics emesos amb un so distorsionat i de poca qualitat (per exemple, en una estació, un estadi, etc.).
6. Pot comprendre una àmplia gamma de material enregistrat i retransmès, incloent-hi algun ús no estàndard, i identificar detalls que inclouen actituds i relacions implícites entre els interlocutors.
7. Pot comprendre programes de televisió i pel·lícules que utilitzen una quantitat considerable d'argot i d'expressions idiomàtiques.

Comprensió lectora

1. És capaç d'identificar ràpidament el contingut i la importància d'una notícia, d'un article o d'un reportatge sobre una àmplia gamma de temes personals, socials, acadèmics o professionals, a fi de decidir si val la pena fer-ne un estudi més aprofundit;

pot localitzar els detalls més importants i identificar els detalls més subtils que poden incloure actituds i opinions tant implícites com explícites.

2. És capaç de comprendre textos llargs i complexos de caràcter literari o basats en fets, i pot apreciar-ne les diferències d'estil. Pot comprendre articles d'especialitat i instruccions tècniques llargues, encara que no tinguen relació amb el seu camp d'especialitat.

3. És capaç de comprendre tot tipus de correspondència, tot i que pot ser que esporàdicament haja d'utilitzar un diccionari.

4. Pot comprendre amb detall instruccions de procediment o d'ús, llargues i complexes, com ara les d'una màquina nova, sempre que pugui tornar a rellegir les parts difícils.

5. És capaç d'utilitzar els indicis contextuais, gramaticals i lèxics per a inferir una actitud, una predisposició, unes intencions i preveure com continuarà el text.

Àrea d'expressió

Expressió oral

1. És capaç d'expressar-se espontàniament i amb fluïdesa, i de dirigir i estructurar el discurs d'acord amb la situació. Pot utilitzar la llengua de manera flexible i eficaç amb finalitats socials i professionals, i amb una entonació adequada. Pot formular, de manera precisa, idees i opinions i relacionar hàbilment la seua contribució al discurs amb la dels altres interlocutors.

2. Pot fer exposicions clares i ben estructurades sobre temes complexos, i desenrotllar i confirmar els seus punts de vista amb idees complementàries, justificacions i exemples adequats.

3. Pot participar d'una manera cooperativa en tot tipus de textos conversacionals, fins i tot en els d'àmbit formal com ara tertúlies i debats.

4. Pot mantenir de manera consistent un alt grau de correcció gramatical; els errors són escassos, difícils de detectar i generalment els recorda i els corregeix quan es produeixen.

5. S'expressa sense limitacions importants: les seues intervencions tenen un orde lògic, tot i que poden no ser molt llargues, i té recursos suficients per a expressar clarament la intenció i el contingut del missatge, encara que pot tenir alguna dificultat puntual d'estructura o de coherència relacionats amb el lligam entre les parts del discurs.

Expressió escrita

1. És capaç d'expressar-se mitjançant textos clars i amb l'adequació, la coherència i la cohesió apropiades, i de desenrotllar el seu punt de vista amb una certa extensió, sobre una gamma àmplia de temes. Pot escriure sobre temes complexos en cartes, assajos o informes, i subratllar-ne els aspectes que considere més importants. Pot seleccionar l'estil apropiat en funció del lector a qui van dirigits els seus textos.

2. Pot escriure textos descriptius i narratius de ficció clars, detallats i ben construïts (amb un estil segur, personal i natural adequat al lector a qui van dirigits), i pot exposar per escrit, clarament i de manera ben estructurada, un tema complex i subratllar-ne les idees principals.

3. Pot escriure argumentacions, de caràcter no especialitzat, relacionades amb l'àmbit privat, laboral o acadèmic; i pot exposar i defensar d'una manera extensa el seu punt de vista amb l'ajuda d'arguments secundaris, de justificacions i d'exemples pertinents.

4. Pot escriure cartes que transmeten diferents graus d'emoció, subratllar el que considera important d'esdeveniments o experiències i fer comentaris sobre les notícies i els punts de vista del destinatari.

5. Pot prendre apunts detallats durant una conferència sobre temes de la seua especialitat, i transcriure la informació d'una manera tan precisa i fidel a l'original que podrien fer-ne ús altres persones.
6. Pot resumir amb precisió textos expositius i argumentatius llargs i exigents, i pot distingir la informació de l'opinió.
7. Pot utilitzar circumloquis i paràfrasis per a dissimular les llacunes de lèxic i d'estructura, i pot evitar una dificultat i reformular el que vol dir sense interrompre del tot el discurs.

Àrea de pragmàtica i d'interacció

1. Pot ajustar el que diu i la manera de dir-ho a la situació i al destinatari, i adoptar el nivell de formalitat adequat a les circumstàncies.
2. Pot produir un discurs clar, fluid i ben estructurat, que demostra un ús controlat d'estructures organitzatives, connectors i mecanismes de cohesió.
3. Pot qualificar amb precisió opinions i afirmacions en termes de certesa o incertesa, de creença o dubte, de probabilitat, etc.
4. Pot expressar-se amb convicció, de manera clara i educada, en un registre formal o informal, adequat a la situació i a les persones, i seguir el ritme de debats i participar-hi.
5. Pot utilitzar la llengua, oralment en societat o per escrit en la correspondència personal, amb flexibilitat i eficàcia, incloent-hi usos afectius, al·lusius o humorístics.
6. Pot mantenir fàcilment converses formals o informals, fins i tot sobre temes abstractes o complexos. Pot argumentar la seua postura amb un discurs convincent, responent amb fluïdesa i espontaneïtat a les preguntes, als comentaris i als contraarguments.
7. Pot comprendre de manera fiable instruccions detallades. Pot esbossar clarament una qüestió o un problema, especular sobre les causes i les conseqüències, i valorar els avantatges i els inconvenients dels diferents enfocaments.
8. Pot comprendre i intercanviar informacions complexes i opinions sobre una extensa gamma de temes generals o relacionats amb la seua professió.
9. Pot participar plenament en una entrevista, com a entrevistador o com a entrevistat, desenrotllar o valorar els punts discutits de manera fluida i sense cap ajuda, i utilitzar bé els marcadors conversacionals.
10. Identifica i és capaç d'utilitzar amb solvència i amb eficàcia les convencions pròpies d'una gamma àmplia de gèneres, tant expositius (manuals, conferències, exposicions orals, enciclopèdies temàtiques...) com argumentatius (articles d'opinió, assajos, debats...) com narratius (notícies, narracions audiovisuals...), pertanyents als àmbits formals més habituals de la vida pública (periodístic, acadèmic, jurídic...).

Àrea d'estructures lingüístiques

1. Domina un repertori lingüístic ampli que li permet expressar clarament i sense restriccions el que vol dir, superar fàcilment els buits mitjançant circumloquis, i usar expressions idiomàtiques i mots col·loquials, encara que pot cometre, de tant en tant, alguns errors de vocabulari no significatius.
 - a) Utilitza el vocabulari amb una precisió lèxica remarcable i pot inserir en el discurs expressions idiomàtiques.
 - b) Té un domini acceptable dels conceptes bàsics de terminologia i coneix els criteris utilitzats per a la fixació del lèxic especialitzat d'ús general.
2. Coneix les relacions semàntiques bàsiques, incloent-hi les que permeten cohesionar lèxicament el text i altres relacions pragmàtiques (substitucions, pressuposicions,

sobreentesos, inferències, ironia), i pot utilitzar aquests mecanismes sense limitacions importants en la comunicació oral i escrita.

3. Manté constantment un grau elevat de correcció que s'ajusta a la normativa gramatical; els errors són escassos i difícils de detectar:

a) Pot variar l'entonació i la corba melòdica de l'oració correctament a fi d'expressar matisos subtils de significat, i és capaç d'aplicar els criteris de pronunciació propis dels registres formals.

b) Domina les normes d'ús avançades dels signes ortogràfics i és capaç d'utilitzar-les amb naturalitat, incloent-hi les excepcions a les regles generals. Domina les regles d'ús dels signes diacrítics auxiliars (l'accentuació gràfica: accent en paraules compostes i derivades, paraules que presenten dubtes a causa de la posició de la síl·laba tònica, paraules amb interferències fonètiques d'altres llengües...; l'apostrofació i els fenòmens de fonètica sintàctica: elisions i sinalefes, neutralitzacions, emmudiments i sonoritzacions; l'apostrofació de les sigles; el guionet). Usa correctament les abreviacions, les sigles, els símbols i els acrònims més generals. Coneix i és capaç de corregir les dificultats relacionades amb les regles avançades de l'ortografia dels sons consonàntics.

c) Domina la morfologia nominal i verbal adequada als contextos formals, i evita els casos d'interferència morfològica impropis de la llengua estàndard general. Coneix les dificultats que presenta la morfologia del nom i de l'adjectiu i pot solucionar-les amb relativa facilitat. Usa la morfologia verbal pròpia de les varietats formals del valencià i de l'estàndard (verbs irregulars, verbs purs i incoatius, formes velaritzades i no velaritzades, formes irregulars dels participis i gerundis, formes de l'imperatiu, dobles formes verbals alternatives).

d) Domina els usos i les funcions sintàctiques de les diverses categories gramaticals, i sap aplicar-los amb naturalitat i precisió, adequant-los a la llengua formal general. Domina els usos de tots els determinants, les preposicions, els relatius, els interrogatius i els exclamatius, les conjuncions, els adverbis, els pronoms personals (els pronoms febles i les combinacions binàries), els verbs i les perífrasis verbals.

4. És capaç de produir textos ben construïts (adequats, coherents i ben cohesionats) i d'aplicar regles complexes de cohesió textual, tant lèxica com gramatical. I a més, la connectivitat i la divisió del text per paràgrafs, així com l'ús dels signes de puntuació, són els que requereix el propòsit comunicatiu.

Àrea de sociolingüística

1. Pot utilitzar la llengua de manera flexible i efectiva en les relacions socials, incloent-hi els usos emocionals, fins i tot en formes de tractament afectuoses o despectives.

2. Pot usar i seleccionar formes de tractament oficial (Molt Honorable, Excel·lentíssim Senyor...) i familiar (bonica, rei...), ja que reconeix l'estatus dels interlocutors o destinataris i el grau de proximitat de les relacions.

3. És capaç de reconèixer un ampli repertori de refranys (de moliner mudaràs, però de lladre no t'escaparàs...) i d'expressions idiomàtiques, col·loquials o familiars. Pot entendre productes audiovisuals (pel·lícules, programes de televisió...) i en suports diversos (grafits, eslògans publicitaris, cartells...), que utilitzen un grau considerable d'aquestes expressions, i pot apreciar els canvis de registre.

4. Coneix indicadors lingüístics d'origen sociocultural o de procedència geogràfica, està familiaritzat amb trets dialectals propis de les principals varietats geogràfiques del sistema lingüístic i pot entendre converses amb una presència considerable d'expressions típiques dels anomenats argots.

Àrea de coneixements socioculturals

1. Té un coneixement notable del marc sociocultural i de la realitat física valenciana, cosa que li permet participar amb naturalitat en la major part de les pràctiques socials de la vida quotidiana, del món professional i de l'àmbit cultural i acadèmic:

a) Coneix els elements més representatius i emblemàtics de la nostra comunitat (llocs, institucions, persones, objectes, esdeveniments, actes i textos), la qual cosa li permet relacionar-se amb naturalitat en els àmbits personals, públic, professional i educatiu.

b) És capaç d'identificar les dades més rellevants de l'entorn cultural valencià, tant les manifestacions de la cultura popular tradicional com les tendències de la cultura de massa i de les cultures especialitzades (música, arquitectura popular, art...).

c) Té uns coneixements generals sobre els corrents literaris i els principals autors, que li permeten gaudir de la lectura de les obres més representatives i li proporcionen les dades necessàries per a contextualitzar-les i valorar-les adequadament.

d) Té un coneixement avançat del marc geogràfic i de geografia humana (comarques, capitals, rius, muntanyes...), dels orígens i la formació de les llengües romàniques i de les principals etapes d'història de la llengua, i és conscient de la situació social de la llengua en els diversos àmbits de relació (legislació, administració, mitjans de comunicació, educació...).

2. És capaç d'utilitzar les seues habilitats pràctiques (les socials i les específiques de la vida quotidiana, les tècniques i professionals i les pròpies de l'oci) per a desenrotllar una sèrie d'estratègies o factors (motivacions, valors, creences, estils cognitius i trets de la personalitat) que li permeten mantenir actituds personals positives com a usuari o aprenent de la llengua.

3. És capaç de desenrotllar algunes habilitats bàsiques per a l'estudi de la llengua i algunes estratègies de descobriment i d'anàlisi, per a arribar a ser cada vegada més independent en l'aprenentatge i en l'ús del valencià.

CONTINGUTS

A més dels continguts que es detallen a continuació, la persona que opte al certificat de grau mitjà haurà de demostrar el domini dels continguts exigits en els nivells anteriors.

Elocució i fonologia

1. Vocals en contacte: elisions i altres fenòmens de fonètica sintàctica. Emmudiments.

2. Adequació de la pronúncia a la normativa sobre elocució estàndard, evitant els casos de relaxació fonètica impròpies dels àmbits formals (*sat mil, *nyervi, *dixar, *fogir, *aulorar).

3. Geminacions, emmudiments i contactes consonàntics. Sonoritzacions, neutralitzacions, sensibilitzacions i altres fenòmens de fonètica sintàctica.

4. Pronunciació de paraules evitant el desplaçament accentual impropri de l'elocució formal (diòptria, atmosfera, estudia, període).

5. Discriminació entre sons consonàntics sords i sonors (rosa/rossa; casar/caçar; posar, colze, metge/metxa).

6. Pronunciació que evite les assimilacions, les dissimilacions i les metàtesis no recomanables en àmbits formals de la llengua (ganivet, frare, seixanta, gener, processó, ametla, cridar).

7. Pronunciació que evite la supressió o l'addició de sons impropis de l'àmbit formal (paciència, vesprada, parlàvem, premi).

8. Pronunciació que evite la modificació de consonants contrària a les normes d'elocució formal de la llengua (distingir, trajecte, literatura, qualsevol, qualitat).
9. Pronúncia que evite la iodització de la /λ/.

Normativa ortogràfica

Alfabet i grafies vocàliques

Esriptura de les vocals en les paraules amb un cert grau de dificultat ortogràfica: alternances vocàliques entre veus patrimonials i els corresponents pseudoderivats d'ús general (món/mundial, homenet/humà, corba/curvilini); ortografia vocàlica contrastiva amb la d'altres llengües (avorrir-se, afaitar, metre, línia); paraules que col·loquialment es pronuncien amb vocal diferent (cobert, obrir, poguera, seixanta, queixal), etc.

Separació de frases i paraules

1. Esriptura de les paraules compostes o derivades juntes, separades o amb guionet, segons les normes ortogràfiques (benestar, mal humor, malacostumar, un no res, cafè teatre, el no-res, Sud-àfrica).
2. Modificacions de la forma dels pronoms febles en els canvis de posició davant/darrere del verb.

Síl·laba, diftong i hiat

1. Separació de paraules per síl·labes tenint en compte tots els dígrafs i les geminacions (in-nocent, set-mana, cot-na).
2. Separació d'elements d'una paraula composta (ben-estar, des-aire, vos-altres).

Accentuació gràfica. Accent diacrític. Dièresi

1. Accentuació de les paraules compostes i derivades (físicoquímic, útilment, sud-americanà, pèl-roig).
2. Esriptura de l'accent obert i tancat segons la norma ortogràfica, incloent-hi les excepcions a les regles generals i les paraules que presenten més dubtes ortogràfics (préstec, estómac, refós).
3. Accentuació de paraules d'ús general en la llengua formal que solen presentar dubtes a causa de la posició de la síl·laba tònica (acne, atmosfera, ciclop, etiop, diòptria, miop, monòlit, timpà).
4. Ús de l'accent diacrític (móra/mora; ós/os; vénen/venen), incloent-hi els casos de flexió i derivació (món/mons; sòl/subsòl).
5. Esriptura de la dièresi, incloent-hi les excepcions i l'estalvi de la dièresi.

L'apòstrof, la contracció i el guionet

1. Apostrofació de l'article i les seues excepcions (la una en punt, la ira, la eme, l'11).
2. Apostrofació de sigles i acrònims (l'IVAM, la IBM).
3. Apostrofació i contracció de l'article personal el i en (Me'n vaig a cal Pere; Llocnou d'en Fenollet).
4. Esriptura del guionet en els seus usos diversos (nord-oest, despús-ahir, Vila-real, barba-serrat; portar-la, vestiu-les; bum-bum, xino-xano), i casos en què no s'escriu el guionet (subsecretari, infraroig, hispanoamericà).

Les oclusives

1. Esriptura de les oclusives en posició final de síl·laba (apte, cabdill, cognom, dissabte, sobte, substitució; mag, zig-zag).

2. Escripura de les oclusives en posició final de paraula, evitant la vocal de suport (absurd, immund) i tenint en compte terminacions com ara -etud, -itud (quietud, solitud), -leg (diàleg, psicòleg) i la resta d'excepcions a la regla general.
3. Escripura d'homòfons i parònims diversos (quan/quant; tan/tant; ordenant/ordenand; multiplicand/multiplicand; cub/cup).

La bilabial b i la labiodental v

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de les grafies b/v: usos contrastius amb altres llengües (arribar, treballar, covard, rebentar, trobar, gravar, llavi, immòbil, rebolcar, trèvol); usos excepcionals (tramvia, circumval·lar); etc.
2. Escripura d'homòfons, parònims i diverses paraules que es poden confondre (abans/avanç; baca/vaca; probable/provable; abís/avís; hibernar/hivernar).

Les nasals

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de les nasals: n o m davant de f i r (enfadar, àmfora, Enric, somriure); n i m en posició final (tron, orangutan, betum); usos diferents dels d'altres llengües (simfonia, Alemanya, canó, impremta); escripura dels grups mpt, mpc, mt, nt, mn (assumpte, exempció, compte/comte/conte, condemnar); etc.
2. Escripura d'homòfons i parònims diversos (amb/em, també/tan bé).

Les palatals

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de les palatals: escripura dels verbs acabats en -tjar i en -jar (hostatjar, marejar); ortografia excepcional de j + e (injecció, injectable, jeroglífic); ús dels diversos valors de la grafia x, incloent-hi els no palatals (taxa, examen) i l'ortografia de la x amb so fricatiu a l'inici de paraules (Xàtiva, Xàbia, Xaló, Xixona; xerografia, xilòfon); etc.
2. Ús de les grafies palatals i oclusives evitant confusions (distingir, burgès).

Les alveolars

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de les alveolars: verbs acabats en -issar, -isar, -itzar (acarnissar, matisar, polititzar); usos de la grafia tz (Natzaret); usos excepcionals de la z (espermatozoide, trapezi); paraules en vocal + si (oasi, tesi, crisi); arabismes (tassa, safrà); flexió de les paraules acabades en -s (pis, pisos; arcabús, arcabussos; obès, obesos); grafies dels cultismes (decisió, terminacions -gressió, -pressió i -missió...); compostos i derivats amb s/ss (aerosol, pressentir, asèptic, assenyalar), etc.
2. Escripura distintiva d'homòfons (cessió, sessió; cent, sent; cella, sella) i parònims amb grafies alveolars (casa, caça; braça, brasa; cinc, zinc; abraçar, abrasar; zona, sona; peces, peses; desolar, dessolar).

Les laterals

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de les consonants laterals: l·l en paraules començades per al-, col-, il-, mil-, sil-+ l (al·legoria, col·lecció, il·legal, mil·lèsim, sil·laba) i en les acabades en -el·la, -il·la (mortadel·la, til·la); derivació amb l·l de paraules amb l o ll (metà·lic, mol·lície, cristal·lí); cultismes amb l inicial (labial, laboral, lingüista); cultismes amb l·l (cèl·lula, cal·ligrafia, paral·lelogram), etc.
2. Distinció ortogràfica de parelles de paraules com ara vila/vil·la.

Les ròtiques

Domini de les regles avançades de l'ortografia de les consonants ròtiques: les grafies r, rr en paraules compostes (mata-rates, grecoromà, trirrem, Vila-real) i darrere de prefix (arítmia, autoretrat, coreferent, prerrogativa); usos diferents dels d'altres llengües (brusa, frare, escorta); r medial muda del verb prendre i derivats (comprendre) i d'altres casos (cerndre, dimarts, marbre); cultismes (derogar), etc.

La grafia h

1. Domini de les regles avançades de l'ortografia de la grafia h: usos diferents dels d'altres llengües (coet, orxata, truà, harmonia, subhasta); la grafia h en els cultismes (hèlix, hemorràgia, híbrid, hídric), etc.
2. Distinció ortogràfica de parelles de paraules (ala ≠ hala; aprendre ≠ aprehendre; hom ≠ om; ostatge ≠ hostatge).

Les abreviacions, les sigles i els acrònims

1. Ús correcte d'abreviacions, símbols i sigles d'ús general en els àmbits públics.
2. Escriptura de xifres, magnituds i quantitats en lletra o en número segons el context.

Les majúscules i les minúscules

Ús de la minúscula en dies de la setmana, mesos, estacions de l'any, gentilicis, monedes i en l'article dels topònims propis o adaptats (el Pinós, la Vall d'Albaida, l'Havana; però El Escorial, Le Havre).

La puntuació

Domini de les regles avançades d'ús dels signes de puntuació: puntuació adequada de les oracions compostes; casos en què no hi ha correspondència entre les pauses de l'entonació i l'ús del signe de puntuació; signes per a introduir incisos i la seua gradació; omissió de la coma entre el subjecte i el predicat, etc.

Morfologia i sintaxi

El substantiu i l'adjectiu: gènere i nombre

Adequació de la forma de substantius i adjectius a la llengua formal i a l'estàndard: correcció ortogràfica en la flexió del gènere i nombre (postís, postissa; narcís, narcisos; mul, mula; nul, nul·la); assignació de gènere gramatical als substantius d'ús general en la varietat formal de la llengua, evitant la interferència morfològica (el costum, el compte, el corrent; la calor, una dita, la icona); substantius de doble gènere amb significat diferent que són d'ús general en la varietat formal de la llengua (canal, capital, còlera, coma, fi, llum, orde, pudor, son, vall); ús dels epicens (cadenera mascle, cadenera femella); adjectius variables i invariables, incloent-hi els que presenten una forma única en el singular i doble forma de plural (feliç, feliços, felices), els que presenten dos formes de singular i una de plural (alumne, alumna, alumnes), i els que contrasten amb el castellà (verd, verda; rude); noms amb doble forma de plural (discs/discos, trists/tristos, texts/textos, desigs/desitjos, homes/hòmens); plurals gràfics (els apèndixs, les falçs, qualssevol); substantius i adjectius invariables en nombre (llapis, cactus, plebs, dilluns, torcamans; isòsceles); els *pluralia tantum* (les ulleres, els escacs, els antípodes); usos contrastius quant al nombre amb el castellà (bon dia, bon Nadal, el parafang, amb escrieix, el gratacel, els diners, les tovalles, les postres); adjectius amb terminacions en hiat o en diftong creixent (promiscu, promíscua; ambigu, ambigua); etc.

Els articles definits

1. Les possibles solucions formals a l'article neutre (el millor que pots fer, el que dius).
2. Determinació del substantiu (l'un i l'altre. Ens veurem dilluns. Parar taula).

Els possessius

1. Ús de les formes àtones menys habituals dels possessius en les relacions de parentiu (mes cosines, mos pares).
2. Ús de les formes àtones en els tractaments (ses majestats, vostra excel·lència).
3. Col·locació de les formes plenes dels possessius segons la funció (És el teu equip. L'equip seu ha guanyat).
4. Estalvi del possessiu en els usos abusius (Es menja les seues ungles. Prenga el seu tiquet).

Els dítics

Funcions dels demostratius: determinants, pronoms o adverbis (Eixe problema el vaig resoldre; aquell altre, no. No parreu d'allò. Ací el tinc).

Els numerals

1. Ús coherent de les diverses formes dels numerals cardinals i de la concordança amb el substantiu que modifiquen. El cardinal u/un. Escripura dels numerals en xifra o en lletres (la pàgina 5; el 2 de març; 22,5; El pressupost és de tres milions d'euros. Ho has fet mil vegades).
2. Ús coherent de les diverses formes dels numerals ordinals. Ordinals escrits amb xifres romanes (VI, sext; XI, onze). Els cardinals usats com a ordinals i les perífrasis amb aquest valor.
3. Flexió de gènere dels numerals multiplicatius: ús variable i ús invariable. Les perífrasis equivalents als multiplicatius (quatre vegades més ric).
4. Ús dels numerals col·lectius més habituals.

Els quantitius

1. Expressió de la quantitat mitjançant fraseologia i locucions quantitatives genuïnes (Com més treballem millor. Com a màxim. Si més no. A tot estirar). L'expressió de la quantitat aproximada (prop de, vora) i la quantitat comparada.
2. La concordança dels quantitius variables i l'ús de la preposició partitiva de en els quantitius (Fa molt de fred. No tinc gens de gana. No era gens fàcil. Tinc molta gana).
3. Precisió en l'ús dels quantitius bastant, prou; tan, tant (Ha menjat bastant, però no prou. Tant de bo. Hi ha tant de treball. És tan agradable. Està tan lluny).
4. Valoració d'altres quantitius, com ara força.

Els indefinits

1. Valoració i ús dels indefinits: quantificadors nominals i pronoms, amb valor universal, existencial i negatiu.
2. Precisió en l'ús dels indefinits i adequació de la forma a la funció exercida (qualsevol, qualssevol; qualsevulla, qualssevulla; ambdós; un, u; cada un, cada u, cadascun, cadascú; algun, algú; ningun, ningú; altre, un altre, l'altre; cert, un cert). Els diversos valors del quantificador nominal tot (amb numeral, topònim, gerundi, adjectiu, adverbi). L'ús de les preposicions amb els indefinits: la preposició partitiva de (res de transcendent) i altres estructures fraseològiques (res a fer).
3. Solucions als usos impropis dels indefinits (Ho hem fet unes quantes/diverses vegades. Des de fa uns quants anys. Els altres es quedaren. Ens atengué la propietària mateix).

4. Valoració de l'ús dels indefinits negatius en frases interrogatives i condicionals.

Les preposicions

1. Precisió en l'ús de les preposicions tòniques i àtones, així com en l'ús de les locucions prepositives (llevat, malgrat, mitjançant, tocant, com a, contra de, a força de, a través de, al llarg de, arran de, d'acord amb, en contra de, en virtut de, en vista de, amb vista a, de por de, pel que fa a, referent a): adequació de l'ús de les preposicions cap i cap a, fins i fins a, com i com a; les preposicions per i per a; preposicions que introdueixen complements verbals (CD, CI, CRV, CCLloc, CCTemps); preposicions en i al en la construcció temporal d'infinitiu (En arribar a casa va dinar); usos diversos de les preposicions a, de, en i amb; etc.

2. Solucions als usos impropis de les preposicions: la preposició a davant de CD (Has vist el mestre. Crida a tots); la preposició de davant d'infinitiu amb valor condicional; alternatives als usos no genuïns (Alacant, 2 de febrer. Menjava a poc a poc); les preposicions que expressen relacions espacials (Em trobe sota o davall d'un arbre. Viu enfront de l'ajuntament); etc.

3. Elisió i canvi de les preposicions àtones: davant d'oracions d'infinitiu i davant de la conjunció que.

Els relatius, els interrogatius i els exclamatius

1. Precisió en l'ús formal dels pronoms relatius (que, què, qui, el qual, quan, com, on): construccions de relatiu amb preposició i sense; usos adequats de la combinació preposició + article + que (Ho he llegit en el diari de hui i en el que vaig comprar ahir); limitació de l'ús d'alguns relatius (qui en oracions explicatives sense preposició, el qual en oracions especificatives sense preposició, què i qui darrere de preposició tònica); la repetició de l'antecedent; les construccions de relatiu possessiu (El gos la corretja del qual és roja és meu); les construccions de relatiu quan l'antecedent és tota una oració anterior (No menjava mai fruita, la qual cosa no el beneficiava); qui i que en les oracions substantives.

2. Classificació de les oracions subordinades de relatiu: substantives (Els qui firmen vindran. Va fer el que havia dit); adverbials (He tornat d'on m'havies enviat) i adjectives (Les taronges que he comprat estan bones); adjectives especificatives i explicatives (Els mestres que treballen en el segon pis no assistiran a la reunió. Els mestres, que treballen en el segon pis, no assistiran a la reunió).

3. Ús de construccions sintètiques formals, en lloc de les construccions analítiques informals que amplien els usos del relatiu que.

4. Precisió en l'ús dels exclamatius: funcions de quin, quant, que i com; la construcció quin + substantiu + més + adjectiu; oracions amb el relatiu *que* que completen les oracions exclamatives (Que bé que ho fas!).

Les conjuncions

1. Precisió en l'ús de les conjuncions i de les locucions conjuntives, i presentació d'alternatives als usos que són impropis de la llengua formal: distinció entre per què, perquè i per a què (Per què no has vingut? Perquè estava malalt. Els motius per què ho he fet. No arribí a entendre el perquè. Per a què vols el got?); caiguda de la preposició davant de la conjunció que (Estic content que vingues); usos formals de les conjuncions causals i consecutives (Ha suspès, doncs perquè no havia estudiat); la conjunció adversativa sinó i la condicional si + no (No has de parlar amb aquest advocat sinó amb l'altre); les locucions conjuntives condicionals (De no ser Si no fóra pare ho comprendria. T'ho diré sempre i quan sempre que et comprometes a callar. Amb tal que

Amb la condició que parles estic content. Com Si no aproves, no vindràs de viatge); els adverbis connectius i la connexió textual; etc.

2. Connectivitat oracional per mitjà de les diverses classes de paraules que l'exerceixen: conjuncions, locucions conjuntives i adverbis connectius.

Els adverbis

1. Precisió en l'ús dels adverbis i de les locucions adverbials, i presentació d'alternatives als usos que són impropis de la llengua formal: adverbis i locucions adverbials de manera (la coordinació dels adverbis acabats en -ment: Ho va fer ràpidament i eficaçment. La magnitud s'ha determinat teòricament i experimental); adverbis i locucions adverbials de lloc (precisió en l'ús de baix, davall i sota; el triple grau dels adverbis demostratius; l'expressió de la posició i del moviment; solucions als usos no genuïns o poc formals); adverbis i locucions adverbials de temps (l'expressió de la dixi temporal); adverbis i locucions adverbials de quantitat (precisió en l'ús de només, no més, sols, solament, a soles); adverbis i locucions modals, d'afirmació i de negació (mode verbal exigint per l'adverbi potser; l'adverbi no amb paraules negatives); adverbis textuais (connectors distributius i lògics -d'addició, de contrast, de reformulació, de conseqüència, etc.).

2. Ús dels adverbis enlloc, força, dempeus, corrents, adesiara, tothora, manco, enjorn o d'hora, sota, l'endemà.

3. Ús de les locucions adverbials pròpies i generals de la llengua formal.

4. Valoració de les funcions dels adverbis: adverbis de predicat, adverbis oracionals i adverbis textuais. Valoració de la forma dels adverbis: adverbis en -ment, adjectius habilitats com a adverbis, locucions adverbials (paronímia i lexicalització de les locucions adverbials: aleshores, a les hores; alhora, a l'hora; enlaire, en l'aire; potser, pot ser; sobretot, sobre tot; enlloc, en lloc; només, no més).

Els pronoms personals: tòpics i febles

1. Expressió adequada de la dixi social i les formes de cortesia: el pronom vós.

2. Ús restringit dels pronoms personals forts de tercera persona ell, ella, ells, elles amb les entitats inanimades (Cal llegir eixos llibres perquè ells els llibres són la clau. Sobre els temes actuals, ja veurem qui s'ocupa d'ells se n'ocupa. Té paciència i confia en ella hi confia. He comprat tres productes nous i podem recórrer a ells als quals podem recórrer).

3. Ús dels pronoms febles en funció de complement del nom (Valora el preu del pis; en valora el preu); de subjecte (D'avions? N'arriben cada dia); de complement circumstancial (Parla malament; hi parla. Va a peu; hi va); de complement de règim verbal (Parlaven de música; en parlaven. Es dedicava a passejar; s'hi dedicava).

4. Combinacions binàries de pronoms febles, adequant-los a la funció sintàctica, a la morfologia i a l'ortografia gramaticals (Agarreu-los-els. Se la compra. Agarra'ls-la. Me la regalarà? Me l'han deixada. Se vos escapa. Li la deixarà. Deixa-li'n).

5. Precisió en l'ús dels pronoms febles quant a la forma i a la funció: ús de la forma plena del pronom se davant dels verbs començats per [s] (Se situaren al meu costat. Demà se celebra el triomf); ús dels pronoms en i hi quan són gramaticalment necessaris (No es va presentar a l'examen, i ara es se'n penedeix. En vols més. No hi havia ningú); adequació de l'ús dels pronoms que fan funció de CD i de CI (No li el vaig conèixer); ús de les combinacions genuïnes de CI + CD (S'ho Li ho vaig regalar ahir); usos pleonàstics admesos i no admesos (N'hi ha Hi ha molta aigua. A la teua germana li parlaran clar); usos lexicalitzats dels pronoms febles en i hi, sense valor sintàctic (Me'n

vaig al futbol. Vine-te'n a ma casa. Hi ha una porta oberta. Quasi no s'hi veu. En tinc prou amb una salutació); concordança del participi de les formes compostes del verb amb els pronoms acusatius de tercera persona; etc.

Els verbs

1. Ús dels valors bàsics dels temps d'indicatiu i de subjuntiu: propietat en l'ús dels temps verbals, tant de les oracions principals com de les oracions subordinades que en depenen, tant en els verbs que remetent al temps de l'enunciació com en els que ho fan als temps de l'enunciat; propietat en l'ús bàsic dels verbs segons el règim sintàctic (verbs transitius i intransitius, verbs pronominals i no pronominals).

2. Ús de l'imperatiu dels verbs propi de la varietat formal de la llengua, incloent-hi els verbs irregulars: les formes de 2a persona i 1a persona del plural; les ordes referides a la 3a persona singular i plural; les ordes negatives.

3. Ús adequat de les formes no personals del verb, d'acord amb els usos formals de la llengua: restricció de la substantivització dels infinitius; evitació de l'ús agramatical de l'infinitiu amb valor imperatiu (No fumar No fumeu); usos del gerundi admesos i usos no admesos (Va començar parlant de l'oratge. Va caure un bac trencant-se i es va trencar la cama).

4. Ús de la morfologia verbal adequada als contextos formals: verbs irregulars poc usuals però propis de la llengua formal general (complaire, cruixir, escopir, fondre, imprimir, jaure, lluir, moldre, morir, oir, romandre, rostir); doble conjugació dels verbs que admeten el model pur i incoatiu (llig, llegeix); valoració i reconeixement del polimorfisme verbal i de l'adequació o no de cada forma a la normativa gramatical (canto = cante, però *Hui ell passege); dobles formes verbals alternatives (passat simple i passat perifràstic, vas/vares, càpia/càpiga); adopció de la conjugació de cada verb, evitant els canvis de paradigma impropis de la llengua formal (garantir, telefonar, traïr, rebre, percebre, florir), incloent-hi els verbs acabats en les terminacions -metre, -córrer, -fondre, -batre, -rompre, -cloure; davant de doble forma amb velar i sense en els verbs de la 2a i 3a conjugació, preferència per les formes verbals sense velaritzar, que són les pròpies de les varietats formals del valencià i de l'estàndard, en el present d'indicatiu, el present de subjuntiu i l'imperatiu (dorm, perd, sent, cull, dorma, perda, apareixeu); formes irregulars dels participis (confós, detingut, distret, exclòs) i dels gerundis (bevent, traient/traent, estenent).

5. Ús de les perífrasis verbals de probabilitat i d'imminència.

Lèxic i semàntica

1. El vocabulari formal general de:

Els esports: els llocs i els equipaments. El turisme. Els mitjans de comunicació. La publicitat. Els successos. Les arts: el cine, el teatre, les arts plàstiques, etc. El medi ambient. La ciència i la tecnologia. La societat i el govern. Els problemes socials.

2. Expressions idiomàtiques i enunciats fraseològics d'ús freqüent: frases fetes, locucions i refranys.

3. Precisió lèxica. Interferències lèxiques. Distinció entre barbarismes, neologismes i vulgarismes.

4. Paraules patrimonials i cultismes.

5. Polisèmia. Sinonímia i geosinònims. Falsos sinònims.

6. Creació lèxica: derivació, composició i metaforització.

7. Reculls lèxics (diccionaris, vocabularis, nomenclàtors, índexs temàtics).

8. Reformulacions i nominalitzacions (en discurs acadèmic i periodístic).

9. Mecanismes lèxics de cohesió textual: de referència i de sentit.

10. Denotació i connotació. Usos lèxics figurats: comparació, metàfora, metonímia, sinècdoque...
11. Onomatopeies.
12. Registres i varietats lingüístiques: històrica, geogràfica, social i funcional.

AVALUACIÓ

L'estructura de la prova per a acreditar el nivell C1 és la següent:

1. Activitat de comprensió oral d'un diàleg o un text del nivell
2. Activitat de comprensió escrita d'un text del nivell
3. Activitat d'expressió oral que avalue els objectius del nivell
4. Activitat d'expressió escrita de redacció d'un text del nivell
5. Activitat de domini gramatical i lèxic dels continguts del nivell